

လွန်းထားထား

ဆေးတက္ကသိုလ်

ဆယ်ကျော်သက်ရဲ့

ဒိုင်ယာရီနှင့်

ဝတ္ထုတိုစုစည်းမှု

ဆယ်စုတစ်ခုနှင့် နှစ်ပတ်

ဆယ်ကျော်သက်ရဲ့ဒိုင်ယာရီ

က

မိမိ လူကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်ပြီလို့ တစ်ကမ္ဘာလုံးသိအောင် ဟစ်အော် ကြွေးကြော်လိုက်ချင်ပြီ။ မေမေရဲ့ အငွေ့တထောင်းထောင်း နွေးပူနေတဲ့ ရင်ဘတ်ကြီးဆီမှ လွတ်မြောက်ပေါ့ပါးစွာ ပျံသန်းလိုက်ချင်ရဲ့။ အသက် ဆယ့်ခြောက်နှစ်အရွယ် မိန်းမပျိုတစ်ယောက်ပါလောဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကိုယ်လုံးပေါ် ကြေးမုံပြင်ကြီးထက်တွင် လှမ်းကြည့်ကာ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက် Congratulation လုပ်ချင်ပါတယ်။

“မိမိ ခေါင်းသေချာဖြိုးစမ်း၊ အိပ်ရာဝင်ခါနီး သွားတိုက်ရဲ့လား၊ ခြေလက်ဆေးနော်၊ မိမိ ကြည့်စမ်း၊ တစ်ခန်းလုံးကို ရှုပ်ပွပြန့်ကြဲနေတာပဲ၊ ခု လာရှင်းဟေ့ . . .၊ မိမိ လူကြီးရှေ့က လျှောက်ရင် ခါးကိုကိုင်စမ်း၊ မိမိ ထမင်းစားရင် အသံတပျပ်ပျပ် မမြည်စေနဲ့၊ မိမိ ကောင်လေးတွေနဲ့ မကစားနဲ့တော့လို့ ဘယ်နှခါ ပြောရမလဲ”

စသဖြင့် မိမိ နားထဲက အငွေ့တထောင်းထောင်းထွက်လောက်အောင် တပျစ်ပျစ် ဆူပူဆုံးမလေ့ရှိသော မေမေအသံတွေကို နားထောင်ရတာ ငြီးငွေ့နေပြီ ဆိုတာ မေမေရိပ်မိအောင် ဘယ်လိုအမူအရာနဲ့ ပြရပါ။ အရွဲ့တိုက်ချင်စိတ် ပေါက်လာတာ ဘယ်ကစပါလိမ့်။ မေမေ ဘာပြောပြော နားမဝင်ချင်တော့။ မေမေနဲ့ သဟဇာတ မဖြစ်တော့။

ခေတ်စကားနဲ့ ပြောရရင် မေမေနဲ့ မိမိ Colour မတူချင်တော့။

မေမေ့ကို ကျုံးပြီး အော်ပြောချင်တယ်။

မိမိဟာ မေမေ့ရဲ့ ပုလုကွေး ကလေးလေး မဟုတ်တော့ဘူးရှင်။

*

ခ

ဖေဖေ့ကိုတော့ ထောက်ခံတယ်။ ဖေဖေက မိမိတို့
ဆယ်ကျော်သက်တွေရဲ့ စိတ်ခံစားမှုကို အမီလိုက် နားလည်နိုင်တယ်လေ။

Acid ကို မိမိ ရင်ခုန်သလို ဖေဖေ ခံစားလို့ရတယ်။ Briteny Spears ပုံကို
မိမိ အိပ်ခန်း ခေါင်းရင်းမှာ ကပ်ထားတာကို ဖေဖေက မေမေ့လို “ဆုတ်ပစ်စမ်း” လို့
မအော်ဘူး။

“ကလေးတွေကို နားလည်စမ်းပါ”

လို့ ဖေဖေက ဆိုတယ်”

“ဘာကို နားလည်ရမှာလဲ၊ ကျွန်မ နားကို မလည်နိုင်ဘူး၊ ကျွန်မ
လိုက်မမိတော့ဘူး”

လို့ မေမေက ရင်ဘတ်ကို စည်တီးသလိုထုပြီး အော်ဟစ်ရင်း
ငိုကြွေးပါတယ်။ လိုက်မမိရင် နေခဲ့ပေါ့ မေမေရယ်၊ မေမေ မောလှပါတယ်။
ဘိုင့်ဘိုင့်။

ဒါပေမဲ့ မမိ မပြောရဲပေါင်။ ဖေဖေက မေမေ့ကို ပြောတယ်။

“ဒါက အသက်အရွယ်နဲ့ အချိန်အခါအရခေတ်ကို တုပကြတဲ့ သဘောပါ
မမေရယ်၊ ခဏကလေးပါ၊ (teens) teen တွေရဲ့ သဘောသဘာဝ ဒါပဲ။

ကလေးတွေရဲ့ ဘဝကနေ လူကြီးဘဝကို ကူးပြောင်းနေတဲ့ စပ်ကူးမပ်ကူး ကာလမှာ အပြောင်းအလဲဆိုတာ ရှိတယ်။ ဒါကို မိဘတွေက နားလည်မှု မပေးနိုင်ရင် သူတို့နဲ့ ကိုယ်တို့ကြားမှာ သိပ်ကွာဟသွားလိမ့်မယ်။ မျက်စိဒေါက်ထောက်ကြည့်ပြီး ချိုးနှိမ်သိပ်လို့လည်း မရသလို၊ မျက်ကွယ်ပြု ဥပေက္ခာပြုပြီး လွှတ်ထားလို့လည်း မရဘူး။ သူတို့နဲ့အတူ အပေးအယူ၊ အညှိအနှိုင်းကလေးတွေနဲ့ အတူတကွ စီးမျောကပ်ထိန်း ပေးထားရတယ် မမေ . . .

များသောအားဖြင့် ဒီအရွယ်မှာ ဆယ်ကျော်သက်တွေနဲ့ မိဘတွေအကြား ပဋိပက္ခ၊ အတိုက်အခံ အဖြစ်ဆုံးအချိန်ပဲ။ အကိုင်အတွယ် မတတ်လို့ကတော့ ကွာဟသွားပြီမှတ်”

ဖေဖေ ပြောသမျှကို မေမေ လက်မခံဘူး။ မိန်းကလေး ဒီအရွယ်ဆိုတာ အတုမြင် အတတ်သင် အပျံသင်တဲ့အရွယ်။ ဗိုင်းကောင်းကျောက်ဖိ အနေဝပ်နေအောင် ဆုံးမထိန်းသိမ်းနိုင်မှ တော်ကာကျတယ်။ ဘာညာနဲ့ ပြန်အောင်နေဆဲပဲ . . .။

နီး . . . မေမေ။ မမိတော့ ကျောက်ကြီးအောက်မှာ အဖိမခံနိုင်ပေါင်။ မမိတို့ဟာ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ဟေးလားဝါးလား လည်ပတ်ပျော်ပါးမယ်။ ခေတ်ပေါ် အဝတ်အစားတွေ ဝတ်မယ်။ ခေတ်ပေါ်သီချင်းတွေ အကျယ်ကြီး ဖွင့်နားထောင်မယ်။ မမိတို့ဟာ ကိုယ့်ဘာသာတော့ ဟီးရိုးပဲ။

ဒါပေမဲ့ မေမေ စိတ်ချပါ မေမေ။ မမိတို့ ပါတီ မတက်ဘူး။ ကလပ်မသွားဘူး။ ဆေး မချဘူး။ လိင်မှုဆိုင်ရာ ကင်းရှင်းတယ်။ အဲဒါကိုတော့ ဖေဖေနဲ့ အပေးအယူ သဘောတူညှိနှိုင်းထားတာ အရရော၊ မိမိတို့ရဲ့ သဘာဝကပေးတဲ့ အသိစိတ်ဓာတ်ကြောင့်ရော လုံးဝကင်းရှင်း ရှောင်ရှားတယ် မေမေ။

မိမိ လိုချင်တာ လွတ်လပ်ခွင့်နဲ့ လူကြီးတစ်ယောက်အဖြစ် လက်ခံ

အသိအမှတ်ပြုပေးဖို့ပဲ ဖြစ်တယ်။

*

၈

မေမေနဲ့ ဘယ်တော့မှ အဆင်မပြေဘူး။ မေမေ့ မျက်စိထဲမှာ မိမိဟာ အမြဲ ခရော့ဖ် အမှတ်အသား ပြနေတယ်။ မိမိ ဘာလုပ်လုပ် မေမေ အကောင်းမမြင်ဘူး။ မေမေဟာ မိမိကို အထင်မကြီးဘူး။ မလေးစားဘူး။

မေမေနဲ့ အမြဲရန်ဖြစ်တိုင်း မိမိ ငိုရတယ်။ မေမေ့ကို လှလှပပ လက်စားချေချင်တယ်။ မိမိကို မေမေ မျက်လုံးအဝိုင်းသားနဲ့ ငေးမောရအောင် မိမိ ဘာလုပ်ပြရမလဲ။ အိမ်ကနေ ပြေးရမလား။

ထုံးစံအတိုင်း ဖေဖေနဲ့ အပေးအယူ လုပ်ကြတယ်။ ဖေဖေက ပြုံးပြီး မိမိ နားထဲ တိုးတိုးကလေး ကပ်ပြီးပြောတယ်။ ဘာလဲ၊ သိလား။

“ဒါများ အလွယ်ကလေး မိမိ။ ဆယ်တန်းကို ဂုဏ်ထူး ငါးဘာသာလောက် ပါအောင် ဖြေပြလိုက်။ သမီး မေမေ့ အယူဝါဒတွေ၊ အဲ့အစွဲတွေ လုံးဝပြောင်းလဲသွားလိမ့်မယ်။ ဖေဖေက သမီးကို D တစ်ဘာသာကို တစ်သိန်းဆိုချမယ်။ သမီးကြိုက်တာ လုပ်ခွင့်ရှိတယ်။ သို့သော် သမီး ဘာလုပ်လုပ် ဖေဖေနဲ့တော့ တိုင်ပင်ညှိနှိုင်းရမယ်”

“အိုကေ ဖေဖေ။ မိမိ သဘောတူတယ်။ လုပ်ပြမယ်”

အဲ့ဒီအချိန်ကစပြီး မိမိ အသားကုန် ကြုံးစားတော့တာပဲ။ မိမိရဲ့ ရည်မှန်းချက်ကြီးဟာ အင်မတန် ကြီးကျယ်တယ်။ ခမ်းနားတယ်။ အိပ်မက်ကို အကောင်အထည်ဖော်တဲ့ နေရာမှာ မိမိတို့ ဆယ်ကျော်သက်တွေက

ပိုပြတ်သားတယ်။ မေမေမသိဘူးမှတ်လား။

*

ဃ

မိမိက မေမေ မသိအောင် ဒိုင်လျှိုလေးနဲ့ စာတွေ ဖိသင်၊ ဖိကျက်တယ်။ အခန်းပိတ်ပြီး မိမိ စာခိုးကျက်တာ မေမေမသိဘူး။ မေမေရှေ့မှာ စာဘယ်တော့မှ ကျက်လေ့မရှိတဲ့ မိမိကို မေမေက မျက်စောင်းတခဲနဲ့ ဆူလို့ မာန်လို့ မဆုံးဘူး။ မိမိရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကို သိထားတဲ့ ဖေဖေကတော့ တပြုံးပြုံးနဲ့။ ဖေဖေက သစ္စာရှိတယ်။ မေမေ့ကို အရိပ်အမြှက်ကလေးတောင် ဖွင့်မပြောထားဘူး သိလား။ ဖေဖေ့ကို အဲဒါကြောင့် မိမိ အသည်းစွဲအောင် ချစ်တာ။ သိပ်နားလည်မှုရှိတဲ့ ဖေဖေ။

“မိမိတို့တော့ ဒီနှစ် ဆယ်တန်းကို အုံးခနဲမြည်အောင် ကျမှာတော့ မြင်ယောင်သေးတယ်။ ဖအေကလည်း နင်းကန်အလိုလိုက်ထား။ ဒီကလေးမ ပျက်စီးတာ သူ့အဖေကြောင့်”

လို့ မေမေက မှန်မှန်မြည်လေ့ရှိတဲ့ တိုင်ကပ်နာရီကြီးလို တဒင်ဒင် မြည်လေ့ရှိတယ်။

ဆယ်တန်းစာမေးပွဲတွေ ဖြေရမဲ့ အချိန်မှာ မိမိသီချင်းဆိုမပျက်၊ သီချင်းဖွင့် မပျက် အေးဆေးပဲ။ မေမေက မိမိကို မျှော်လင့်ချက် မရှိတော့တဲ့ အပျက်အစီး ပစ္စည်းတစ်ခုကို ကြည့်သလိုမျိုး ကြည့်တယ်။

မေမေရေ မှတ်ထားပါ။ မိမိတို့ လူငယ်တွေဟာ မေမေတို့ လူကြီးတွေထက် ပိုပြီး မာနကြီးတယ်၊ စိန်ခေါ်တတ်တယ်။ ဖြစ်အောင်လုပ်လေ့ ရှိတယ်။

C

ဆယ်တန်းအောင်စာရင်းတွေ ထွက်တော့ မိမိက မေမေ့ကို Twist (လှည့်ကွက်) ကလေးလုပ်ပြီး နေမကောင်းချင်ယောင် ဆောင်နေလိုက်တယ်။ မေမေ သွားကြည့်ပစေပေါ့။ ဖေဖေ့ကို မျက်စိမှိတ်ပြထားလိုက်တယ်။

“အောင်မယ် မထင်ပါဘူး။ အောင်စာရင်း မကြည့်ရဲတာနဲ့ ဖျားတာထင်ပါရဲ့”

လို့ မကြားတကြားပြောပြီး အောင်စာရင်း အကြည့်သွားတဲ့ မေမေဟာ ပြန်ရောက်လာတော့ မျက်လုံးအဝိုင်းသား ဝမ်းသာလုံး ဆို့နေတဲ့ အသံနဲ့ မိမိကို တအားပြေးဖက်ထားတာ အကြာကြီးပဲ။ ပြီးတော့လည်း မေမေ တသိမ့်သိမ့် ရှိုက်ငိုပါလေရော။

“မေမေ့ သမီးလေး . . . မေမေ့ သမီးလေး၊ ကြည့်စမ်း . . . မေမေ ယုံတောင် မယုံနိုင်ဘူး။ မိမိ ခုံနံပါတ်ဘေးမှာ ဂုဏ်ထူးငါးဘာသာနဲ့ မေမေဖြင့် မျက်လုံးတွေ ပြာဝေပြီး မူးမေ့လဲတော့မလို့ သမီးလေး လိမ္မာလှချည်လားဟင်”

လို့ ဆွေ့ဆွေ့ခုန်ပါရော။ မိမိ မေမေ့ကျောပြင်ကို ပြန်မဖက်ဘဲ လက်ဟန်ဖြေဟန်နဲ့ ဖေဖေ့ကို စကားတွေ လှမ်းပြောနေတယ်။ မိမိ မျက်လုံးထဲမှာ မျက်ရည်တွေနဲ့ ဖေဖေက အားပါးတရ ပြုံးနေတယ်။

မိမိ မေမေ့ကို လက်စားချေခွင့်ရပြီ။ မိမိ ပျော်လိုက်တာ။ ရှေ့လျှောက် မေမေ့ ဆက်ဆံရေးတွေ ပြောင်းလဲတော့မှာကို မိမိ ကြိုမြင်ယောင်နေသေးတော့ . . .။ ဟီဟီ . . .။

အလောကတော်သမီးပါ

အမေဟာ ခုတော့ သမီးပါ

က

အသက်ခြောက်ဆယ် ကျော်လာသောအခါ အမေဖြစ်သူက သမီးဘဝသို့ ပြောင်းလဲသွားကာ သမီးက တစ်သက်လုံး သမီးလုပ်ရတာ ပျင်းရှုတယ် ထင်ပါရဲ့။ သူက အမေတစ်ဖြစ်လဲသွားသည်။ အမေလုပ်သူကို အမြဲတမ်း မျက်စိဒေါက်ထောက်ကြည့်နေတော့ကာ

“အမေ ရေမချိုးသေးဘူးလား”

“အမေ . . . သနပ်ခါးလေး ဖွေးဖွေးလိမ်းနော်၊ မှန်း၊ သမီး မွေးကြည့်ဦးမယ်”

“အမေ ဘယ်သွားဦးမလို့လဲ၊ တစ်ယောက်တည်း လျှောက်မသွားရပါဘူး၊ ဈေးလည်း မသွားပါနဲ့ အမေရယ်၊ သမီး တစ်ပတ်စာ ဝယ်ထားပြီး ရေထဲသေတ္တာထဲ ထည့်ပေးထားသားနဲ့၊ အမေ ဟင်းမချက်နဲ့၊ ပင်ပန်းတယ်၊ သမီးနဲ့ ကောင်မလေးတွေ ချက်မယ်၊ အမေ မီးဖိုချောင်က အနားယူလိုက်တော့နော်”

“အမေရေ၊ မုန့်ဝယ်လာတယ်၊ လာ စားရအောင်၊ အမေ ငံပြာရည်တွေ မစားနဲ့နော်၊ တော်ကြာ သွေးတိုးဝင်လာလိမ့်မယ်”

“အမေ ရေချိုးခန်းထဲ ချော်လဲမယ်နော်၊ သတိထားဦး”

စသဖြင့် သမီးဖြစ်သူက အမေလို အရိပ်တကြည့်ကြည့်နှင့် ကလေးတစ်ယောက်ကို ထိန်းသလို ထိန်းကာ နေရာတကာ ဟိုဟာမလုပ်နဲ့၊

ဒီဟာမလုပ်နဲ့ စသဖြင့် ချုပ်ချယ်ကန့်သတ်ချက် တွေ များလာတာကို ကြာတော့ အမေက စိတ်ညစ်လာသည်။ ဘာမှမလုပ်ရဲ မကိုင်ရဲနှင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်စိတ်ချမှုတွေ ပြိုကွဲလာသည်။ အခုကျမှပင် ကလေးလေးတစ်ယောက် ပြန်ဖြစ်နေတာကို အမေက တစ်ခါတလေတော့လည်း ပြုံးမိပါသည်။ ဪ... ဝဋ်ဆိုတာ လည်တတ်တဲ့သဘော ရှိပါကလား။ ဘဝ စက်ဝိုင်းဟာလည်း တစ်ပတ်တော့ လည်စမြဲပဲနော်။

*

ခ

အမေတို့ သူငယ်ချင်းတွေ တစ်ခါတစ်ရံ ပြန်ဆုံမိကြလျှင် လွတ်လပ်ပေါ့ပါးသော ကလေးဘဝကို ပြန်ရောက်သွားတတ်လေသည်။ တစ်ယောက်တစ်မျိုး မရိုးနိုင်အောင် သားသမီးတွေက ကိုယ့်ကို ပြန်ချုပ်ချယ် အုပ်ထိန်းခံရတာ ကို တဖွဲ့တနွဲ့ ရယ်ပွဲဖွဲ့ကာ ပြောမဆုံး၊ တအုန်းအုန်း ရယ်မဆုံးအောင် ရှိတတ်မြဲပင်။

“ကျုပ်သမီးကတော့လေ အင်မတန်ကို ဆရာလုပ်တာ၊ မအေက သမီး၊ သူက မအေလေ၊ ခေတ်ကလည်း သူတို့ခေတ်ကိုးဟဲ့၊ e-mail တွေ၊ internet တွေနဲ့ သူတို့ကတော့ ကျွမ်းကျင်လိုက်တာ ...

ကျွန်မမှာ ကွန်ပျူတာတောင် မကိုင်တတ်ဘူး၊ သမီးကြီးဆီကို e-mail ပို့ချင်၊ သမီးဆီကလာတဲ့ e-mail ကို သမီးငယ်က ဆရာကြီးလုပ်ပြီး ဟိုခေတ်က စာမတတ်တဲ့ နလပိန်းတုန်းကြီးလို သူ ဖတ်ပြတာကို နားထောင်ရတာ ရှက်တာနဲ့ မေမေ့ကို e-mail ပို့တာ၊ ဖတ်တာတော့ သင်ပေးစမ်းပါအေ ဆိုပြီး သူ့ဆီမှာ

ပြန်သင်ယူနေရတယ်။ သမီးကလေး မေမေကလည်း ဒါလေးတောင် မသိဘူးလား၊
တုံးလိုက်တာလို့ စိတ်မရှည်သံနဲ့ အော်ရင် အသည်းကို ဆတ်ဆတ်တုန်အောင်
စိတ်ဆိုးတာ ...

ဪ ... ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ၊ ကိုယ့်ဗိုက်ထဲက မွေးထုတ်လိုက်တုန်းက
ပိစိကွေး ပုလုကွေး၊ ပီဘီသေးသေးကလေးနော်၊ သူကလေး
အရွယ်ရောက်လာအောင်၊ လူလားမြောက်လာအောင်၊ ပညာတွေ တတ်လာအောင်
ကိုယ်ကပဲ ပြုစုပျိုးထောင်ပေးခဲ့တာ ...

အခုကျတော့ အားလုံး ပြောင်းပြန်ကို ပြန်ဖြစ်လို့၊ သူတို့က ဆရာကြီးတွေ
ဖြစ်လို့”

“ကျွန်မသမီးကျတော့လေ မအေကို ဆက်ဆံတာ
တကယ့်ကလေးပိစိကလေးလို၊ သူမွေးထားတဲ့ သားသမီးလို ဆက်ဆံတာဆရာ၊
ကျွန်မက အလွန်ခေါင်းမာတာ မဟုတ်လား၊ နေမကောင်းရင် ဆေးလည်းမသောက်၊
ဆေးခန်းလည်းမသွား၊ ဘာမှလဲ မစားတော့ဘဲ အိပ်ရာထဲသာ ခွေနေတော့ ကာ၊
သမီးက အရိပ်တကြည့်ကြည့်နဲ့ ...

အမေ ရေပတ်ကလေး တိုက်ရအောင်ဆိုလည်း ကျွန်မက ဟင့်အင်း၊
သူက ဘာလုပ်တယ်မှတ်လဲ၊ အမေရယ် စနိုးတာဝါ မွေးမွေးလေးနဲ့ ပွတ်ပေးမယ်လေ၊
အမေလှသွားအောင်၊ လန်းသွားအောင်ပါဆိုပြီး ချောချောမော့မော့နဲ့
စနိုးတာဝါကလေးနဲ့ စိတ်ရှည်လက်ရှည် တစ်ကိုယ်လုံး ပွတ်တိုက်ပေးတတ်တာ၊
သူ့လက်ထဲမှာ ကျွန်မက တကယ့် ကလေးလေးကို ဖြစ်လို့”

စသဖြင့် တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက်ပြောကာ သမီးတွေ
မအေလုပ်ပုံကို ရယ်ပွဲဖွဲ့ကြလေသည်။

“ကျွန်မ သမီးကလေး အပြင်သွားရင်၊ မင်္ဂလာဆောင်သွားရင် မေမေ
ဘာဝတ် ဘာဝတ်ဆိုပြီး အကျို၊ ထဘီ၊ ပဝါကအစ ဆင်ပေးတာ တော်ရယ် ...

မိတ်ကပ်ကို သူ့ကိုယ်တိုင်လိမ်းပေး၊ ဆံပင်ကို ဆံထုံးကျကျနုနု
ထုံးဖွဲ့ပေးနဲ့၊ ကျွန်မမှာ မေမေ မပြင်ချင်ပါဘူးဆိုတာလည်း မရ၊ သူက ဘာပြောတယ်
မှတ်သလဲ၊ မေမေ သမီးမျက်နှာကို အိုးမဲမသုတ်နဲ့တဲ့၊ ဘုရား . . . ဘုရား၊ အမေက
ညည်းကို ဘာလုပ်လို့တုန်း ဆိုတော့ သမီးမေမေက လှလှပပ ပြင်ပြင်ဆင်ဆင်
မဟုတ်ရင် သမီး အရှက်ရတာ ပေါ့တဲ့၊ ကဲ”

အဘွားကြီးတွေ ဝိုင်းရယ်ကြသည်။

“ကျွန်မ သမီးက ပိုတောင် အလာကြီး လာတာကလား၊ မေမေ . . .
မေမေ့အသက် ခြောက်ဆယ်ကျော်ပြီနော်၊ ဒီဘဝအတွက် သက်တမ်းက
သိပ်ကျန်တော့တာ မဟုတ်ဘူး၊ တရားအားထုတ်တော့ဆိုပြီး ကျွန်မကို
တရားခွေတွေ ဖွင့်ပေး၊ နာခိုင်း၊ တရားစာအုပ်တွေ ဖတ်ပြရတာ နဲ့၊ တရားထိုင်ဖို့
တတွတ်တွတ် တိုက်တွန်း၊ ဘုရားစင်ရှေ့ အတင်းဆွဲခေါ် ထိုင်ခိုင်း၊
တရားစခန်းတွေပို့နဲ့၊ ကျွန်မမှာ သူ့ကောင်းမှုနဲ့ ကုသိုလ်တွေကို ရလို့”

“အဲ့ဒါ မိခင်နဲ့တူသော သမီးပေါ့”

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ အမေတို့ မျက်နှာပေါ်တွင် ကျေနပ်ပီတိရိပ်များသော
လင်းလက်ဖြာလျက် ရှိကြသည်။

အမေဘဝ တစ်ဖြစ်လဲပြီး သမီးဘဝ ပြန်ရောက်ရတာ ကို စိတ်ထဲ
မခံချင်သလိုလို ရှိသော်ငြား တကယ်တော့ ကျေနပ်သည်မှာ အမှန်။

“ကျွန်မမှာလေ၊ ဘာလုပ်ချင်လုပ်ချင် ခိုးဝှက်ပြီး သူတို့မသိအောင်
လုပ်ရတယ်၊ အပြင်ခိုးထွက်တာကိုမိရင် ဆူခံထိရော၊ တစ်ခါက ကျွန်မ
အပြင်သွားရင်း ကားနဲ့ခြေထောက်ကို ကြိတ်မိပါရော၊ နာလိုက်တာ
အသည်းခိုက်မတတ်ဘဲ၊ သမီးသိရင် ဆွေ့ဆွေ့ခုန်အောင် ဆူမှာစိုးလို့ အသိမပေးဘဲ
ဖုံးထားရတယ်၊ အခုထက်ထိပဲ”

“ဪ . . . တကယ်တော့ သားတွေကို အမေတွေက ပိုချစ်ကြတယ်

ဆိုပေမဲ့ သမီးတွေကမှ ကျွန်မတို့ဘဝကို လုံခြုံမှု အကာအကွယ်
တစ်လှည့်ပြန်ပေးနိုင်တာပါ။ ဘယ်လောက် ဆိုးမိုက်တဲ့သမီး ဖြစ်ပါစေ၊ အမေ
အတွက်တော့ ပြန်သိတတ်တာပါပဲ။ ကျွန်မကတော့ သမီးဆိုတာ
မွေးရကျိုးတကယ်နပ်တာ ...

သမီးဆိုတာ မိခင်စိတ်ကို ရှိနေတာ၊ ကျွန်မတို့ မိခင်တွေ ဆိုတာက
အသက်အရွယ် ကြီးရင့်လာတာနဲ့အမျှ ဒီသမီးတွေအပေါ် ပြန်ပြီးမှီခို၊ အရိပ်ခိုရတာ
ကလား၊ သမီးရဲ့ အရိပ်ဟာ တကယ် အေးမြတယ်”

ဟု အမေသည် မြိန်ရေယှက်ရေပြောမြဲပင်။ ထိုခဏတွင် ကားဟွန်းသံကို
အမေ ကြားရသည်။

“ဟော ... သမီး လာကြိုပြီ၊ ပြန်ရတော့မယ်”

အမေသည် ငယ်ငယ်တုန်းက သမီးကို ကျောင်းကြိုပို့ခဲ့တာကို
ပြန်သတိရမိသည်။ အခုတော့ အမေ့ကို သမီးက ပြန်ကြိုရသည်။

အခုတော့ အမေသည် သမီးပါပဲလားကွယ်။

*

အနုပညာ

အဖေအိပ်မက်

တကယ်တော့ ဖေဖေရဲ့ အိပ်မက်ဟာ သမီးလေးပါပဲ။

သမီးရယ်၊ သမီးအပေါ်မှာ ဖေဖေ မျှော်လင့်ချက်တွေ အများကြီး ထားမိတာ ခုမှ မဟုတ်ပါဘူး။ သမီးမေမေရဲ့ ဝမ်းကြာတိုက်ထဲ သမီးစရောက်ကတည်းက ဖြစ်ပါတယ်။ ဖေဖေမျှော်လင့်ချက်တွေနှင့် အရူးကြီး ရူးခဲ့တာပေါ့။

သမီးကို သားရယ်၊ သမီးရယ် ခွဲခြားမသိနိုင်ခင် အချိန်ကတည်းက ဖေဖေဟာ သမီးပဲ ဖြစ်စေချင်တာပါ။ ဖေဖေ သမီးလေး ကြီးလာရင် ဖေဖေ ဘယ်လိုပြုစုပျိုးထောင်မယ်။ နောက်ပြီး မြေတောင်မြှောက်ပေးမယ်။ ဖေဖေသမီးဟာ ဘယ်လောက် တတ်သိနားလည်ပြီး ထက်မြက်ထူးချွန်တဲ့ သမီးကောင်းအလိမ္မာ ဖြစ်ရမယ်လို့ ဖေဖေ အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ရေရွတ်ခဲ့ပြီး တော့ သမီးမေမေရဲ့ လှပတဲ့ မျက်စောင်းဒဏ်ကိုလည်း ခံရဖူးပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ သမီးလို့ ဖေဖေရဲ့ နှုတ်က ဖွဖလေးခေါ်လိုက်တိုင်း ဖေဖေ ရင်ထဲမှာ အားအင်တစ်မျိုး၊ ခွန်အားတစ်မျိုး စီးဝင်တိုးလာပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ မဟူတော့ပါဘူး။

ဒီလိုနဲ့ သမီးလေးကို မွေးဖွားခဲ့ချိန်မှာ မမျှော်လင့်ဘဲ သမီးလေးနဲ့ သမီးလေးရဲ့ မေမေကို လဲယူလိုက်ရပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ အဲဒီ အတွက် သမီးလေးကို ဖေဖေ ဘယ်တော့မှ အပြစ်တင်မိမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ သမီးကြောင့် ဖေဖေ သိပ်ချစ်ရတဲ့ ချစ်ဇနီး ဆုံးရှုံးလိုက်ရလေခြင်း ဆိုတဲ့ နောင်တမျိုးလည်း ဖေဖေရင်ထဲမှာ ဘယ်တုန်းကမှ မရှိခဲ့ဖူးပါဘူး။

အမေ မရှိတော့တဲ့ သမီးလေးကိုတော့ သနားကြင်နာ

ကရုဏာများစွာနှင့် ဖေဖေသာလျှင် အမေ၊ ဖေဖေသာလျှင် အဖေအဖြစ်နဲ့
ငါ့သမီးလေးကို လူလားမြောက်အောင် ပြုစုပျိုးထောင်စောင့် ရှောက်လာခဲ့ရတာ ပါ
သမီး။

*

သမီးကို တခြားဖခင်တွေက သူတို့ရဲ့သား သမီးတွေကို

မျှော်လင့်တာထက် အဆပေါင်းများစွာ ဖေဖေက ပိုပြီး မျှော်လင့်ခဲ့ပါတယ် သမီး။
မျှော်လင့်ခဲ့တဲ့အတိုင်းပဲ ဖေဖေသမီးလေးဟာ ဖေဖေရဲ့ ဆုံးမသွန်သင်မှု၊
ပြုစုပျိုးထောင်မှုကြောင့် တောက်ပထင်ရှားလာခဲ့သားပဲ။ သမီးကို ဖေဖေ
ယုံကြည်ပါတယ် သမီး။ သမီးဟာ ဖေဖေ ထင်တာထက် အများကြီး ပိုပြီး
အစွမ်းသတ္တိတွေရှိတဲ့ သမီးလေးပါ။ သမီးက ကျောင်းမှာ စာသိပ်တော်တဲ့
ကလေးတစ်ယောက်အဖြစ် ထင်ရှားပါတယ်။ ဖေဖေတို့ မြို့ကလေးဟာ
ကျဉ်းကျဉ်းလေးဆိုတော့ ငါ့သမီးရဲ့ ကောင်းသတင်းတွေက ကျော်ကြားလှတာ
ဖေဖေ ဂုဏ်ယူပါတယ် သမီး။ ဒါပေမဲ့ ဖေဖေ တစ်ခု တွေးမိတယ် ငါ့သမီးလေး။
အဲဒါက ဘဝင်စိတ်လို့ ခေါ်မလား။ မာနစိတ်တစ်မျိုးလို့ ခေါ်မလား မသိပါဘူး
သမီးရယ်။ ဖေဖေသမီးလေးကို ဒီမြို့သေးသေးကလေးနဲ့ မတန်တော့ဘူးလို့
သဘောပိုက်မိတယ်။

ဖေဖေသမီးဟာ ဒီထက်အများကြီး အမြင်ကျယ်ရမယ်။ ဒီထက်

ကျယ်ဝန်းတဲ့ ကမ္ဘာလောကသစ်တစ်ခုမှာ ထင်ရှားအောင်မြင်တဲ့
သမီးလေးတစ်ယောက် ဖြစ်ရမယ်ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နှင့် သမီး
ဆယ်တန်းအောင်ပြီးတဲ့အခါ ရန်ကုန်မှာ ပြောင်းပြီးနေဖို့အထိ ဖေဖေ စီစဉ်ခဲ့ပါတယ်

သမီး။

ဖေဖေနှင့် သမီးနှစ်ယောက်တည်း နေနိုင်ဖို့အတွက် သင့်တော်တဲ့ တိုက်ခန်း၊ သင့်တော်တဲ့ ကားတစ်စီး ဖေဖေ ဝယ်ခဲ့ရတာ သမီးလည်း အသိပဲ။

သမီး ဆယ်တန်းကို ဂုဏ်ထူးလေးဘာသာနှင့် အောင်ခဲ့တာမို့ တစ်ချိန်မှာ ဆရာဝန်မကြီး ဖြစ်လာမယ်။ အဖေသမီးလေးကို မျှော်လင့်ချက်များစွာနှင့် အဖေ အိပ်မက်တွေ ဆက်တိုက် မက်ခဲ့ပါတယ်။

ဆေးကျောင်းတက်ခွင့် မရခင်ကြားမှာ သမီးက ကွန်ပျူတာသင်တန်း၊ အင်္ဂလိပ်စာသင်တန်း တွေ တက်ချင်တယ် ဆိုတော့လည်း ဖေဖေ တက်ခွင့်ပေးခဲ့တာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဖေဖေသမီးက လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခုရှိမှန်း ဖေဖေ နောက်ကျမှ သိခဲ့ရတယ်။

အဲဒီ လျှို့ဝှက်ချက်က အဖေတို့မြို့ကလေးမှာ သမီးရဲ့ချစ်သူကောင်လေး ကျန်ခဲ့တယ် ဆိုတာပါပဲ။

တကယ်တော့ ဖေဖေရဲ့ အမှားပါပဲသမီး။ အဲဒီ အမှားဟာ ဖေဖေနဲ့သမီး၊ သမီး ဆေးကျောင်းမတက်သေးခင် ဖေဖေတို့မြို့ကလေးဆီ အလည်တစ်ခေါက် ခဏပြန်ခဲ့မိတယ်။ သမီးကို ဖေဖေ ယုံခဲ့တယ်နော်။ အပြည့်အဝ ယုံခဲ့တာပါ။ ဖေဖေသမီးဟာ အောင်မြင်တိုးတက်ဖို့၊ ပညာတတ်ကြီးဖြစ်ဖို့ ဆိုတဲ့ အာရုံကလွဲရင် “အချစ်” ဆိုတာ ခေါင်းထဲမှာ ရှိလိမ့်မယ်လို့ကို ဖေဖေ မထင်ခဲ့တာ။

အထက်တန်းမှာ သမီး အဲဒီ ကောင်လေးနှင့် ချစ်သူဖြစ်နေခဲ့တယ်ဆိုတာ ဖေဖေ လုံးဝမရိပ်မိခဲ့ဘူး။ အဲဒါ ဖေဖေအမှားပဲ။

ဖေဖေတို့ မြို့ကလေးဆီ ပြန်ရောက်ပြီး နောက်တစ်ရက်မှာပဲ လုံးဝထင်မှတ်မထားတဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေ ဆက်တိုက်ဖြစ်ခဲ့တယ်။

သမီးနှင့် သမီးကောင်လေး ခိုးရာလိုက်ပြေးသွားကြပြီဆိုတာ

သိလိုက်ရတဲ့ အချိန်မှာ ဖေဖေ ရင်တစ်ခုလုံး မိုးကြိုးပစ်ခံလိုက်ရသလိုပါ။
ဟက်တက်၊ အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ကွဲကြွေသွားခဲ့ပါတယ် သမီး။ ဖေဖေ
ရှူးသွားမလားတောင် အောက်မေ့မိတယ်။

ဖေဖေ အာရုံတွေ ဆူပွက်လောင်မြိုက်နေပြီး ဖေဖေ သွေးရှူးသွေးတန်း
ဖြစ်နေခဲ့တယ်။

သမီးကို ဖေဖေ မရ ရအောင် ပြန်ရှာမယ်။ သမီးကို ဖေဖေ ဆုံးရှုံးလို့
မဖြစ်ဘူး။ သမီးအတွက် ဖေဖေ အိပ်မက်တွေ အများကြီး ဆက်မက်ရဦးမယ်။
သမီးဘဝ ဒီလိုနှင့် အဆုံးသတ်လို့မဖြစ်ဘူး။ အဲဒီ စိတ်နှင့် ဖေဖေ သမီးကို
အပူတပြင်း ရှာဖွေခဲ့ရပါတယ် သမီး။

သမီးကို မတွေ့ရသေးရွေ့ အချိန်ကာလ တစ်ခုလုံး ဖေဖေ အတွက်တော့
ငရဲခန်းတစ်မျှပါပဲ။ ရင်တစ်ခုလုံး ပူကျွမ်းလောင်မြိုက်ပြီး ဖေဖေ
အရူးတစ်ယောက်လို ရှိုက်ကြီးတင် ငိုကြွေးမိပါသေးတယ်။

သမီးကို တစ်ရက် ဆုံးရှုံးရလေ ဖေဖေရဲ့ နှလုံးသားတစ်ပဲ့
ပဲ့ကြွေရလေပါပဲ။

*

နှစ်ရက်ကြာမှ ဖေဖေသမီးနှင့် ချစ်သူကောင်လေးကို ဖေဖေ
ပြန်တွေ့ရတယ်။

ဖေဖေလည်း ဒီကောင်လေးကို မြင်မြင်ချင်း ငါ့သမီးကို
ဖျက်ဆီးပစ်တဲ့ကောင်၊ ငါ့ရဲ့ အိပ်မက်တွေကို ဖဲ့ခြွေတဲ့ကောင်ဆိုပြီး တစ်စစီ
စုတ်ပြတ်သတ်သွားအောင် စိတ်ရှိုလက်ရှို လက်သီးနဲ့ ထိုးပစ်ချင်ပါတယ် သမီး။

ဒါပေမဲ့ ဖေဖေ ဘာလုပ်ခဲ့သလဲ။ သမီး အသိဆုံးပဲ။ ဖေဖေ သူ့ကို အပြုံးနဲ့ ရင်ဆိုင်ခဲ့တာပါ။

ဖေဖေ သမီးကို ဖေဖေ တစ်ချက်ကလေးတောင် မဆူမငေါက်၊ မကြမ်းရမ်းခဲ့တာ သမီး အသိပဲ။ သမီးကတော့ ဖေဖေ ဒေါသထွက်ပြီး ဆူပူကြိမ်းမောင်း ရိုက်နှက်လိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ထားခဲ့တယ် မဟုတ်လား။

မျက်လုံးအဝိုင်းသားနှင့် ဖေဖေကို အလန့်တကြား ကြည့်နေခဲ့တဲ့ သမီးကလေးရဲ့ မျက်ဝန်းတွေကို ဖေဖေ တစ်သက် မမေ့ဘူး သမီးရယ်။ အဲဒီ အချိန်မှာ ဖေဖေ တကယ် ရင်ကွဲခဲ့ရတာ ပါ။ ရင်ကျိုးခဲ့ရတာ ပါ။ ငါ့သမီးလေး ရှေ့လျှောက်တက်လမ်းတွေ အများကြီး ရှိသေးတဲ့ သမီးလေး၊ ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် အညွန့်ချိုးလိုက်ရတာ ပါလိမ့်လို့ ဖေဖေ ယူကျုံးမရ ဖြစ်မိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဖေဖေ သမီးကို အေးအေးဆေးဆေးပဲ ပြန်ခေါ်လာခဲ့တယ်။

သမီးကို ဖေဖေ ဘာပြောခဲ့သလဲ။

“သမီး . . . ဘဝမှာ မှားဖူးတဲ့လူဆိုတာ မရှိပါဘူး သမီးရယ်။ သမီးနဲ့ မင်းကောင်လေးကို ဖေဖေ ခွဲတာ မဟုတ်ဘူးနော်။ တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ သမီးချစ်တဲ့သူကိုပဲ သမီးလက်ထပ်ရမှာပါ။ သမီး သဘောမကျတဲ့သူနှင့် ဖေဖေ ဘယ်တော့မှ မပေးစားဘူးဆိုတာ ဖေဖေ ကတိပေးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခုအချိန်မှာ သမီးအတွက်ရော၊ သူ့အတွက်ပါ သိပ်ငယ်သေးတယ် သမီး။ သမီး သူ့ကိုယူလိုက်ပြီး သူ့ရဲ့ မိန်းမ၊ သူ့ရဲ့ ဇနီးမယားဘဝမှာ သမီးဘဝကို အဆုံးသတ်လိုက်တော့မှာလား။ သမီးရဲ့ မျှော်လင့်ချက်တွေအတွက် အားလုံးကို အဲဒီ ကောင်ကလေးနှင့် သမီး လဲပစ်လိုက်ရဲလို့လား။ သမီးဘဝဟာ ဆရာဝန်မကြီး ဖြစ်ဖို့ရှိတယ်။ ဒီထက်အများကြီး မြင့်မားတိုးတက်ဖို့ရှိတယ်။ ဖေဖေ သမီးကအများကြီး မျှော်လင့်ထားခဲ့တာ သမီး အသိဆုံးပဲ။ အဲဒီ မျှော်လင့်ချက်တွေကို ဘာမဟုတ်တဲ့ “အချစ်” ဆိုတဲ့အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့ စကားလုံးကလေးတစ်ခုနှင့် သမီး ဖျက်ဆီးချေမွပ်ပစ်လိုက်တော့မှာလား။ ဒါ ပြန်စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါ .

“ဒီအဖြစ်အပျက်ဟာ သမိဘဝမှာ အမည်းစက်တစ်ခု ဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတော့ သမီး ပြင်လို့ရပါတယ် သမီး။ လူဆိုတာ အမှားရှိမှလည်း အမှန်ပြင်လို့ ရတာ ပါ။ သမီးမှာ အမှန်ပြင်ဖို့ အချိန်တွေ အများကြီး ရှိသေးတယ်။ တစ်ချိန်ကျတော့ သမီးဘဝ ရည်မှန်းချက်တွေ အောင်မြင်ပြီဆိုတဲ့ အခါကျတော့ သမီးရဲ့ ချစ်သူကောင်လေးနှင့် သမီးလက်ထပ်ပါ။ ဖေဖေ ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ လက်ထပ်ပေးမှာပါ သမီး။ ခုချိန် ခဏလေးမှာတော့ သမီး စောင့်လိုက်ပါ။ အချိန်လေးတစ်ခုပါ သမီး။ အချိန်လေးတစ်ခုပဲ စောင့်ပေးပါ”

ဖေဖေ ပြောသမျှကို သမီးကလေး နားထောင်ရင်း တသိမ့်သိမ့် ငိုကြွေးနေခဲ့တာကို ဖေဖေ ရင်ထဲမှာနာကျင်ဆို့နှင့် ခံစားရပါတယ် သမီး။ ဖေဖေ သိပ်ငိုချင်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ သမီးရှေ့မှာ ဖေဖေ လုံးဝမျက်ရည်မကျခဲ့ပါဘူး။

သမီးဟာ အခါများစွာတုန်းကလိုပဲ ဖေဖေစကားကို နားထောင်ပေးတဲ့အတွက် သမီးကို ဖေဖေ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်သမီး။

*

မြို့ကလေးဟာ ကျဉ်းကျဉ်းလေးဆိုတော့ သမီးနှင့် သမီးကောင်လေး ခိုးရာလိုက်ပြေးသွားတယ် ဆိုတဲ့ သတင်းဟာ တစ်မဟုတ်ချင်းပဲ ပြန့်နှံ့သွားခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီ အတွက် ဖေဖေကော ဘာလုပ်သင့်သလဲ။ တစ်မြို့လုံးမှာရှိတဲ့ လူတွေကို အရှုံးပေးမလား၊ ဒါမှမဟုတ် ဖေဖေ သူတို့ကို အနိုင်ယူမလား။

အဲဒီ နေ့မှာပဲ သမီးကို ဖေဖေကားပေါ်တင်ပြီး တစ်မြို့လုံးအနှံ့ ကားနှင့်ဆယ်ပတ်လောက် မောင်းပြခဲ့တာ သမီးမှတ်မိမှာပေါ့။ ပြီးတော့ လူအစည်ကားဆုံး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ဖေဖေတို့သားအဖ ထိုင်ပြီး ဖေဖေက

သမီးကို ရယ်စရာတွေ ရှာဖွေပြီး ပြောနေခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ ဖေဖေတို့ သားအဖနှစ်ယောက် ဘာအပူအပင်ကြောင့်ကြမှ မရှိခဲ့သလို ဘယ်လို စိတ်ထိခိုက်နာကျင်မှုမျိုးမှ မကြုံတွေ့ခဲ့ရသလို ဟားတိုက်ပြီး အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ရယ်မောခဲ့ကြတာလေ။

ပတ်ဝန်းကျင်မှာရှိတဲ့ လူတွေက ဖေဖေတို့ကို တအံ့တဩ ကြောင်ငေးပြီး ကြည့်နေခဲ့တာ။ သမီးမှတ်မိတယ်မဟုတ်လား သမီး။ သူတို့ အံ့ဩနေကြတာလေ။ သူတို့စိတ်ထဲမှာ သမီးခိုးရာလိုက်ပြေးသွားတယ် ဆိုတာ ဟုတ်မှ ဟုတ်ရဲ့လားလို့တောင် ဇေဇေဝါတွေ ဖြစ်ကုန်တဲ့ အထိ အံ့အားသင့် အငိုက်မိသွားကြတာလေ။

ပြီးတော့ ဖေဖေသမီးကို မြို့ကလေးမှာရှိတဲ့ စတိုးဆိုင်မှန်သမျှ လိုက်ပို့ပြီး သမီးကြိုက်သမျှ အဝတ်အစားတွေ အသုံးအဆောင်တွေကို စိတ်တိုင်းကျ ဝယ်ပေးခဲ့တယ်။

လူတိုင်းရဲ့ မျက်လုံးတွေမှာ စူးစမ်းမှုတွေ၊ အံ့ဩမှုတွေ၊ မေးခွန်းတွေ များစွာ ပျော်ဝင်နေခဲ့တာကို ဖေဖေရော သမီးပါ ခံစားမိတယ် မဟုတ်လား။

ဖေဖေ သမီးကို တိုးတိုးကလေး သတိပေးလိုက်တယ်။ “သမီး ဘယ်သူကပဲ သမီးကို ကြည့်ကြည့် ပြုံးပြုံးကလေး နေလိုက်စမ်းပါ။ ဘယ်သူကပဲ သမီးကို ကြည့်ကြည့် အဲဒီ မျက်ဝန်းတွေကို သမီး ရင်ဆိုင်ပစ်လိုက်စမ်းပါ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သမီးမှားတဲ့ အမှားဟာ တကယ့် မဟာအမှားကြီး မဟုတ်ဘူး သမီး။ သမီးဘဝ တစ်ခုလုံးရဲ့ တိုးတက်အောင်မြင်မှုကြီးနှင့်၊ သမီးဘဝ အောင်မြင်မှုပန်းတိုင် တစ်ခုလုံးနှင့် နှိုင်းယှဉ်လိုက်ရင် ဒီအမှားအယွင်းဟာ သေးသေးလေးပါ။ ပြီးတော့ ခလုတ်ကန်သင်းတစ်ခုကို မတော်တဆ တိုက်မိကြတာပဲ။ ထိပ်ဆုံးရောက်နေတဲ့ အတော်ဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေတောင်မှ သူတို့ဘဝမှာ အနည်းဆုံး တစ်ကြိမ်တစ်ခါတော့ မှားယွင်းမိကြတာပဲသမီး” ဆိုတဲ့ စကားအဆုံးမှာတော့ သမီးလေးဟာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ရဲရဲဝံ့ ခေါင်းလေးမောပြီး

ရင်ဆိုင်လိုက်နိုင်တာကို ဖေဖေ ရင်ခုန်စွာနှင့် ကျေနပ်လိုက်မိပါတယ်။

အဲဒီ နောက်ပိုင်းမှာတော့ အဲဒီ အဖြစ်အပျက်ကလေးကို ဖေဖေရော သမီးပါ ဘဝထဲက အပြီးအပိုင် ထုတ်ပစ်လိုက်ကြတယ် ဆိုတာ သေချာပါတယ် သမီး။

*

အခုတော့ ဖေဖေ အိပ်မက်တွေ တကယ်ဖြစ်ခဲ့ပြီ သမီး။ ဖေဖေချစ်တဲ့ သမီးဟာ သိပ်တော်တဲ့ ဆေးကျောင်းသူကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်နေခဲ့ပြီ။ သမီးရဲ့ ပတ်ဝန်းကျင် ဘဝအသစ်မှာ သမီး ပျော်မွေ့နွေးထွေးနေခဲ့ပြီး တစ်ကြိမ်တစ်ခါ စိတ်နောက်လိုက်ပြီး မှားယွင်းခဲ့တဲ့ အမှားအယွင်းထဲမှာ သမီးဘဝ တစ်ခုလုံးကို အနစ်မွန်းမခံတဲ့အတွက် ဖေဖေက သမီးကို ကျေးဇူးတင်ရမှာပါ သမီးရယ်။ ဒါပေမဲ့ သမီးက ဖေဖေကို တစ်နေ့မှာ ပြုံးပြုံးကလေး ပြောခဲ့တယ်လေ။

“ဖေဖေကို သမီး သိပ်ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဖေဖေ။ ဖေဖေသာ မကယ်တင်ခဲ့ရင် သမီးဘဝဟာ အခုဆို အဖတ်ဆည်စရာ မရှိအောင် စုတ်ပြတ်သတ်သွားခဲ့ပြီ။ သမီးရဲ့ ရည်မှန်းချက်ပန်းတိုင်ဖြစ်တဲ့ ဆရာဝန်ဆိုတဲ့ ဘဝနှင့်လည်း ဝေးသွားခဲ့မှာ၊ ဖေဖေ လုပ်ခဲ့တာ သိပ်ကို မှန်ပါတယ်။ ပြီးတော့ သိပ်ပြီးလည်း စနစ်တကျ ရှိပါတယ်။ သမီး သူ့နောက်လိုက်သွားတုန်းက ဖေဖေ ကမ္ဘာပျက်မတတ် ခံစားခဲ့ရမယ်ဆိုတာကို သမီး အခုတော့ ကိုယ်ချင်းစာမိပြီ ဖေဖေ .

..

အဲဒီ တုန်းက ဖေဖေကို သမီး မျက်ရည်ကျအောင် လုပ်ခဲ့မိသလားဟင် ဖေဖေ”

သမီးရဲ့ အပြစ်ကင်းစင်တဲ့ မျက်နှာကြည်ကြည်ကလေးကို ဖေဖေ ငေးပြီး ပြုံးနေခဲ့မိပါတယ်။

ဖေဖေဘဝမှာ ဘယ်တုန်းကမှ အဲဒီ အချိန်တုန်းက လောက် မျက်ရည်ပေါက်ကြီးငယ် မကျခဲ့ရပါဘူး။ သည်းသည်းထန်ထန် ငိုကြွေးရလောက်အောင် စိတ်ထိခိုက်၊ ကမ္ဘာပျက်လောက်တဲ့ အထိ အဖြစ်အပျက်မျိုး မရှိခဲ့ဖူးတာ အမှန်ပါပဲ သမီး၊ ဒါပေမဲ့ သမီးကို ဖေဖေ လိမ်လိုက်မိပါတယ်။

“ဒါ မျက်ရည်ကျစရာလား သမီးရဲ့၊ သမီးရဲ့ အမှားကို ဘယ်လိုပြန်ပြီး ပြင်ဆင်ရမလဲ ဆိုတာကိုပဲ ဖေဖေ တွေးနေခဲ့တာပါ။ မျက်ရည်ကျဖို့တောင် သတိမရလိုက်ပါဘူး သမီးရယ်”

သမီးမျက်နှာကလေး ပြုံးသွားခဲ့တာကို ဖေဖေ ဒီနေ့အထိ မမေ့သေးဘူးသမီး။

*